

Arrest

nr. 113 748 van 13 november 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GOBERT die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Lezginse origine. U werd geboren op 26 januari 1984 in Kaindy (provincie Chuy).

Op 4 januari 2006 huwde u traditioneel met BAGDASARIAN Svetlana (O.V. 6.993.546), met wie u in Bishkek (provincie Chuy) woonde. Voor u met uw vrouw samenwoonde woonde u bij uw moeder in het dorp Manas (provincie Chuy), waar u ook gedomicilieerd was.

Sinds september of oktober 2008 werkte u als bewaker bij de voormalige Staatsveiligheidsdienst (SGO) onder het Bakiyev-regime.

Tijdens de revolutie op 7 april 2010 verdedigde u samen met andere werknemers van de toenmalige autoriteiten het Witte Huis in Bishkek. Toen het Witte Huis werd bestormd door de menigte werd u meegenomen door de opstandelingen en vervolgens twee weken vastgehouden ergens buiten Bishkek.

Tijdens deze vasthouding werd u mishandeld en voerde men huiszoekingen uit bij uw moeder, op uw domicilie-adres, en bij u thuis in Bishkek, waarbij ze al uw dienstdocumenten meenamen. Inmiddels had uw familie een advocaat voor u ingeschakeld. Na twee weken werd u uiteindelijk vrijgelaten, waarbij het hoofd van uw belagers u verplichtte een uitreisverbod te ondertekenen, dat twee tot drie maanden geldig was en nog verlengd kon worden.

Eind mei of begin juni 2010 werd u aangehouden door de politie van het Pervomaiskiy district (Bishkek) en er valselijk van beschuldigd een taxichauffeur te hebben geslagen. Met de hulp van een vriend kon u zich de volgende dag vrijkopen (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 9).

Tevens werd u op 11 juni 2010 aangehouden door de ordediensten, omdat ze iedereen controleerden op betrokkenheid bij de schermutselingen in Osj en Dzhalaalabad. U werd vervolgens drie tot vier dagen vastgehouden, totdat een borgsom betaald werd voor uw vrijlating.

Met betrekking tot de gebeurtenissen van 7 april 2010, toen u als SGO-medewerker het Witte Huis in Bishkek verdedigde toen dat werd bestormd door de menigte, werd u verder nog meermaals opgeroepen door uw autoriteiten aan de hand van convocaties en ondervraagd over het gebruik en het verlies van uw wapen op 7 april 2010, in het kader van een gerechtelijk (voor)onderzoek. Alle medewerkers van de ordediensten die toen in het Witte Huis aanwezig waren werden er immers van beschuldigd op burgers te hebben geschoten. Begin augustus 2010 werd u naar aanleiding van een oproeping als getuige in een moordzaak waarin een kennis van u, via wie u voordien bij de SGO terecht gekomen was, beschuldigd werd, en enkele dagen aangehouden door de ordediensten.

Op 17 september 2010 nam u samen met uw vrienden uit uw dorp Manas in het dorp Dzhanghi Pakhta (provincie Chuy) deel aan een informeel voetbaltoernooi.

Enkele Kirgizische deelnemers uit Dzhanghi Pakhta spraken jullie er aan en vertelden jullie dat één van hun jongere broers in Manas geslagen was geweest en dat ze omwille hiervan met jullie zouden afrekenen. Tijdens de voetbalwedstrijd tegen deze jongens speelden ze bruusk en gewelddadig waardoor een gevecht ontstond. Door toedoen van een toeschouwer die met zijn wapen in de lucht schoot bedaalden de gemoederen.

Na de wedstrijd hadden deze jongens de lokale bendeleider opgeroepen die ter plaatse kwam met enkele van zijn bendeleden. Deze personen begonnen jullie verbaal te beledigen, verwijzend naar jullie etnische origine, en haalden hun wapens boven en dwongen u, uw familielid en een jongen van Russische etnische origine, in te stappen in hun wagen waarop ze jullie buiten het dorp brachten. Daar hebben ze jullie geslagen en uitgelachen en uiteindelijk achtergelaten.

U keerde samen met uw familielid en de Russische jongen naar Manas, waar jullie een schriftelijke klacht indienden tegen jullie belagers.

Vervolgens ging u naar uw woonst in Bishkek, van waar u uw vrouw naar haar ouders hebt gebracht, waarna u terugkeerde naar Manas en er in uw ouderlijk huis overnachtte.

De volgende dag gingen jullie opnieuw naar de politie om te informeren wat met jullie klacht ondernomen werd. Zij deelde jullie echter mee dat ze jullie niet kan helpen, omdat de oom van één van jullie belagers een districtsvertegenwoordiger is in het Kirgizische parlement.

Op 21 of 22 september 2010 kwamen uw belagers naar de woonst van uw moeder in Manas, waar ze u ernstig toetakelden en in hun wagen sleurden, waarna u opnieuw werd geslagen en bedreigd werd met een wapen. Ze verwittigden u dat u niet meer teruggevonden zou worden als u nog één keer een klacht tegen hen zou indienen.

De politie van Manas, waar u een klacht had ingediend, zou uw belagers hierover hebben geïnformeerd, onder druk van de oom van één van uw belagers, die als districtsvertegenwoordiger zetelt. U ging te voet terug naar uw ouderlijk huis, van waar een familielid u naar het ziekenhuis voerde waar u aan uw verwondingen werd behandeld.

Uit vrees voor verdere vervolging trokken u en uw moeder diezelfde dag naar uw grootvader (de vader van uw moeder) in het dorp Vostotchnoye.

U besloot vervolgens zonder uw vrouw het land uit te vluchten, omdat jullie over onvoldoende financiële middelen beschikten om samen te vertrekken.

Uw vrouw bleef sindsdien bij haar ouders in Bishkek wonen.

Op 15 oktober 2010 reisde u per vliegtuig van Kirgizië naar Moskou (Rusland), waar een persoon een visum voor uw doorreis regelde.

Enkele dagen later vertrok u vanuit Moskou met een smokkelaar met een personenwagen naar Litouwen, waar u uw Kirgizische reispaspoort aan de smokkelaar diende af te geven en vervolgens overstapte in een andere personenwagen waarmee u naar België werd gevoerd.

U kwam aan in België op 18 oktober 2010 en diende op 19 oktober 2010 uw asielaanvraag in.

Midden november 2010 werd uw vrouw aan haar ouderlijk huis bezocht door onbekenden die op zoek waren naar u en haar bedreigden, waarna ze naar de moeder van de vrouw van haar broer verhuisde in Kazachstan.

In december 2011 keerde uw vrouw terug van Kazachstan naar Kirgizië, omdat de problemen er bekoeld leken. Ze nam er haar intrek in de woonst van haar grootmoeder in Bishkek en vond er werk in een manicuresalon.

Sinds 8 maart 2012 merkte uw vrouw op dat ze gevolgd werd door onbekenden, waarvan ze één persoon, die haar midden november 2010 had bezocht, had herkend. Ook vernam ze van haar collega's dat onbekenden naar haar op haar werkplaats hadden geïnformeerd.

Midden maart 2012 werd ze op haar werkplaats bezocht door onbekenden die haar vragen stelden over uw verblijfplaats. Omdat uw vrouw hen het antwoord schuldig bleef hebben ze haar geslagen, waarna haar collega's haar ter hulp snelden.

Hierna besloot uw vrouw het land opnieuw uit te vluchten en u te vervoegen in België.

Op 25 maart 2012 reisde ook zij per vliegtuig van Kirgizië naar Moskou (Rusland), waar ze haar Kirgizisch reispapsoort en twee foto's aan een tussenpersoon diende af te geven. Twee weken later vertrok uw vrouw vanuit Moskou met een smokkelaar met een personenwagen naar Litouwen, waar ze vervolgens overstapte in een andere personenwagen waarmee ze naar België werd gevoerd.

Uw vrouw kwam aan in België op 11 april 2012 en diende op 12 april 2012 haar asielaanvraag in.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: jullie geboorteaktes, jullie Kirgizische identiteitskaarten, uw rijbewijs, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van het binnenlands paspoort van uw moeder, een kopie van de geboorteakte van uw moeder, een kopie van de echtscheidingsakte van uw ouders, een kopie van het binnenlands paspoort van uw grootvader, een kopie van het rehabilitatiebewijs van uw grootvader, uw diploma met puntenbijlages, een medisch attest dd. 21.09.2010 op uw naam, een ongedateerde convocatie van de rechtbank van het Pervomaiskiy district op uw naam en een ongedateerde convocatie van de rechtbank van het Oktyaberskiy district op uw naam.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Dzhahalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Lezginen.

Daarom kunnen de loutere Lezginse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen kende met Kirgizische medeburgers die tot een crimineel milieu behoorden enerzijds en vervolging vreest vanwege uw huidige autoriteiten anderzijds, omdat u een werknemer was van de voormalige Staatsveiligheidsdienst (SGO) onder het Bakijev-regime, die tijdens de revolutie op 7 april 2010 het Witte Huis verdedigde, toen dat door de menigte werd bestormd, waarbij vreedzame betogers zouden beschoten zijn geweest.

Daarnaast haalde u aan in Kirgizië ook problemen te hebben ondervonden met de ordediensten in Kirgizië, omdat u tot een etnische minderheid behoort.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst slaagde u er niet in de problemen die u zou hebben gekend met etnische Kirgiezen die behoorden tot een crimineel milieu, en die de aanleiding vormden van uw vlucht uit uw herkomstland, aannemelijk te maken.

Zo bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot enkele belangrijke aspecten hieromtrent.

Zo kende u de naam niet van de oom van één van uw belagers, die als districtsvertegenwoordiger zetelde in het Kirgizische parlement, en onder wiens druk de politie van Manas u, na uw klacht aanvankelijk te hebben aanvaard, nadien weigerde verder te helpen en tevens aan uw belagers doorgaf dat u een klacht tegen hen had ingediend (CGVS I, p. 5-6, 23, 26; CGVS II, p. 2-3).

Daarnaast wist u niet of uw familielid en de jongen van Russische etnische origine, die samen met u op 17 september 2010 belaagd werden door deze etnische Kirgiezen en diezelfde dag omwille hiervan een klacht hebben ingediend, nadien nog problemen hebben gekend in dit verband en u hebt hier niet meer naar geïnformeerd. Nochtans verklaarde u dat zij wellicht ook het land zijn uitgevlucht, al wist u dat niet zeker (CGVS I, p. 23-24, 26-27).

Ten slotte wist u niet of uw belagers, die u voorheen opzochten op uw domicilie-adres, waar uw moeder woonde, u er na het vertrek van u en uw moeder naar uw grootvader op 21 of 22 september 2010, nog hebben opgezocht (CGVS II, p. 9).

Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de problemen die de aanleiding vormden van uw vlucht uit uw herkomstland aangetast.

Daarnaast legde u geen enkel begin van bewijs voor van de schriftelijke klacht die u tegen uw belagers indiende op 17 september 2010 en die aanvankelijk werd aanvaard.

Het is opmerkelijk dat u wel een schriftelijke klacht liet registreren, doch hier geen enkel bewijs (ontvangstbewijs van uw klacht, kopie/doorslag van de klacht zelf) van zou hebben verkregen (CGVS I, p. 5, 23, 26; CGVS II, p. 2-3).

U legde wel een medisch attest voor dd. 21.09.2010 over uw medische behandeling naar aanleiding van kneuzingen en een hersenschudding (CGVS I, p. 20). Dit attest biedt echter geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd daar uw vrouw, met wie u zich samen beroept op internationale bescherming, tevens onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van deze problemen die de aanleiding vormden van uw vlucht uit uw herkomstland.

Zo kon uw vrouw weinig concrete informatie verschaffen over deze problemen die u ertoe aanzetten uw land uit te vluchten, waarna zij bovendien zelf door uw belagers werd benaderd en aangevallen, en waardoor zij zelf tot twee keer toe het land ontvluchtte.

Uw vrouw kon louter aangeven dat er vechtpartijen waren ontstaan nadat u in september 2010 in Manas met uw vrienden voetbal had gespeeld. Uw vrouw wist niet met wie u precies gevochten had, noch waarom er gevochten werd, en verklaarde dat u haar hierover niet hebt verteld, omdat dit 'niet de gewoonte is'.

Voorts wist ze niet wat er gedaan werd met de klacht die u indiende naar aanleiding van deze problemen. Ze wist evenmin wie de personen waren die haar na uw vlucht uit jullie herkomstland benaderden, omdat zij op zoek waren naar u, noch waarom deze personen op zoek waren naar u (CGVS vrouw, p. 11-12, 14).

Zij in dit verband opgemerkt dat uw vrouw op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat u in 2010 problemen kreeg op uw werk, doch er niets vermeldde over vechtpartijen na een voetbalspel in Manas (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5).

Verder verklaarde uw vrouw dat haar ouders en hun burens eveneens bezocht werden door onbekenden in verband met uw problemen. Zij wist echter niet of haar ouders na haar vlucht uit Kirgizië nog steeds bezocht werden door jullie belagers, niettemin zij na haar vlucht nog contact met hen heeft onderhouden (CGVS vrouw, p. 5).

Voorts wist uw vrouw niet of uw moeder nog steeds bij uw grootvader woont (CGVS vrouw, p. 7), waar zij omwille van uw problemen haar intrek nam op 21 of 22 september 2010, hoewel u verklaarde dat uw moeder daar nog steeds woont en niet naar haar eigen huis terugkeerde, omdat zij vervolging vreest vanwege uw belagers, zoals uw vrouw dit heeft ondervonden (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 2). Uw vrouw wist evenmin of uw moeder dan problemen had gekend omwille van uw problemen (CGVS vrouw, p. 7).

Daar deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van uw vrouw, die zich samen met u beroept op internationale bescherming en zelf door uw belagers werd vervolgd, worden verwacht dat zij hieromtrent gedetailleerde en consistente informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de problemen die de aanleiding vormden van uw vlucht uit uw herkomstland verder onderuit gehaald.

Tevens dient te worden opgemerkt dat het gedrag van uw vrouw niet in overeenstemming kan gebracht worden met jullie verklaarde vrees voor vervolging vanwege de etnische Kirgiezen met wie u problemen kende in jullie herkomstland.

Zo besloot u op 15 oktober 2010 zonder uw vrouw het land uit te vluchten, omdat jullie over onvoldoende financiële middelen beschikten om samen te vertrekken. Uw vrouw bleef sindsdien bij haar ouders in Bishkek wonen. Midden november 2010 werd uw vrouw aan haar ouderlijk huis echter bezocht door onbekenden die op zoek waren naar u en haar bedreigden, omwille waarvan zij eveneens het land ontvluchtte en naar de moeder van de vrouw van haar broer verhuisde in Kazachstan.

In december 2011 keerde uw vrouw echter terug van Kazachstan naar Kirgizië, omdat de problemen er bekoeld leken. Ze nam er haar intrek in de woonst van haar grootmoeder in Bishkek en vond er werk in een manicuresalon. Nadat ze in maart 2012 opnieuw in aanraking kwam met uw belagers, besloot ze het land een tweede keer uit te vluchten en vervoegde ze u in België (CGVS I, p. 6; CGVS vrouw, p. 3-4, 6).

Welnu, er moet opgemerkt worden dat het gedrag van uw vrouw in ernstige mate afbreuk doet aan de aannemelijkheid van de ernst van jullie verklaarde vrees ten opzichte van uw herkomstland.

Uw vrouw verklaarde weliswaar dat jullie problemen in Kirgizië bekoeld leken en ze bij haar terugkeer haar intrek nam in de woonst van haar grootmoeder in Bishkek (CGVS vrouw, p. 3-4).

Hoe dan ook ondermijnt het feit dat zij na haar eerste vlucht uit jullie herkomstland precies terugkeerde naar dezelfde stad vanwaar zij eerst was gevlucht, omdat zij er benaderd werd door uw belagers, waar zij nog ongeveer vier maanden verbleef, de ernst van de door jullie verklaarde vrees. Er dient bijgevolg te worden besloten dat de vrijwillige terugkeer van uw vrouw vanuit Kazachstan naar Kirgizië de geloofwaardigheid van de door u en uw vrouw verklaarde vrees voor vervolging in jullie thuisland verder aantast.

Daarnaast kon u niet aannemelijk maken dat u in Kirgizië vervolging zou riskeren vanwege de huidige autoriteiten, omdat u een werknemer was van de voormalige Staatsveiligheidsdienst (SGO) onder het Bakiyev-regime, die tijdens de revolutie op 7 april 2010 het Witte Huis verdedigde, toen dat door de menigte werd bestormd, waarbij vreedzame betogers beschoten werden (CGVS I, p. 7-13, 16-20; CGVS II, p. 4-9).

U verklaarde dat u als medewerker van de SGO, toen u het Witte Huis in Bishkek verdedigde toen dat tijdens de revolutie op 7 april 2010 door de menigte werd bestormd, werd meegenomen door de opstandelingen en vervolgens twee weken werd vastgehouden ergens buiten Bishkek. Tijdens deze vasthouding werd u mishandeld en voerde men huiszoekingen uit bij uw moeder, op uw domicilie-adres, en bij u thuis in Bishkek, waarbij ze al uw dienstdocumenten meenamen. Inmiddels had uw familie een advocaat voor u ingeschakeld. Na twee weken werd u uiteindelijk vrijgelaten, waarbij het hoofd van uw belagers u verplichtte een uitreisverbod te ondertekenen (CGVS I, p. 3-4, 8-12).

U bleef echter onaannemelijk vaag en inconsistent met betrekking tot enkele belangrijke aspecten hieromtrent.

Zo herinnerde u zich de naam niet van de persoon die u verplichtte een uitreisverbod te ondertekenen. U verklaarde dat hij de 'chef' was die zich ontfemde over het onderzoek van 'de zaak', maar kon niet preciseren waarvan hij dan precies aan het hoofd stond.

Hoewel u verklaarde dat de overheidsdiensten toen nog niet (gelet op de revolutie) officieel tot stand waren gekomen, blijft het merkwaardig dat u zich de naam van deze persoon niet meer herinnerde (CGVS I, p. 10-11).

Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u niet wist op wat voor plaats u precies werd vastgehouden, daar de politiediensten niet operationeel waren op dat moment en het om afzonderlijke locaties ging buiten de stad Bishkek, waar elke oppositieleider zijn hoofdkwartier hield (CGVS I, p. 8).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u hieromtrent echter dat u meende dat u twee weken werd vastgehouden in het Commissariaat van Binnenlandse Zaken in de stad Bishkek (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1), wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring op het Commissariaat-generaal.

Voorts is het opmerkelijk dat u op de DVZ verklaarde dat u op 10 april 2010 werd opgepakt door de 'nieuwe autoriteiten' en vervolgens twee weken werd vastgehouden (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1), hoewel u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u werd meegenomen toen het Witte Huis in Bishkek op 7 april 2010 door de menigte werd bestormd (CGVS I, p. 8-12).

Toen u werd gewezen op uw verklaring op de DVZ dat u toen werd meegenomen op 10 april 2010, ontkende u dit er te hebben verklaard (CGVS II, p. 9), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt.

Na grondig onderzoekswerk door de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal, Cedoca (cf. informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier), blijkt hoe dan ook dat hoewel volgens bepaalde informatie, waarvan de bron niet wordt gepreciseerd, het hoofd van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en mantschappen van de eenheid "Alfa" gegijzeld werden op 7 april 2010, in diverse rapporten over de gebeurtenissen van april 2010 in Kirgizië geen informatie werd teruggevonden die aangeeft dat de inname van het Witte Huis in Bishkek op diezelfde dag gepaard ging met een gijzeling.

Bovendien verklaarde een Centraal-Azië expert die zich heeft toegelegd op de gebeurtenissen van april 2010 en heeft gesproken met tien medewerkers van de SGO die hadden deelgenomen aan de verdediging van het Witte Huis, aan Cedoca, dat hij niet heeft gehoord over gevallen waarbij medewerkers van de SGO bij de bestorming van het Witte Huis in Bishkek op 7 april 2010 gegijzeld werden en weggebracht werden naar afdelingen van Binnenlandse Zaken en daar twee weken werden vastgehouden.

Deze elementen maken dat er nog weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u tijdens de bestorming van het Witte Huis op 7 april 2010 als verdedigende SGO-medewerker werd meegenomen en vervolgens twee weken werd vastgehouden, waarna u een uitreisverbod werd opgelegd.

Deze vaststelling van ongeloofwaardigheid heeft ook implicaties voor de geloofwaardigheid van uw verklaring dat al uw documenten aangaande uw dienst voor de SGO tijdens huiszoeken bij u thuis, terwijl u werd vastgehouden in april 2010, werden meegenomen (CGVS I, p. 11-13).

U legde immers geen enkel begin van bewijs voor dat aantoonde dat u effectief bij de SGO hebt gewerkt en in welke periode u er dienst deed.

U verklaarde verder dat u met betrekking tot de gebeurtenissen van 7 april 2010, toen u als SGO-medewerker het witte Huis in Bishkek verdedigde toen dat werd bestormd door de menigte, nog meermaals werd opgeroepen door uw autoriteiten aan de hand van convocaties en tevens enkele keren werd aangehouden (CGVS I, p. 7-13, 16-20, 28; CGVS II, p. 4-9). U legde in dit verband twee van deze convocaties op uw naam neer.

U verklaarde dat er aangaande de gebeurtenissen van 7 april 2010 immers verschillende strafzaken werden opgestart omtrent de beschietingen op vreedzame betogers aan het Witte Huis en het verlies van wapens, in het kader waarvan u werd opgeroepen en enkele keren werd vastgehouden door uw autoriteiten (CGVS I, p. 9, 16-20, 28; CGVS II, p. 4-9).

U bleef echter ook hieromtrent onaannemelijk vaag en inconsistent, en er werd tevens in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse vastgesteld met betrekking tot het verdere verloop van deze problemen. Zo verklaarde u dat er verschillende strafzaken tegen u liepen in het kader waarvan u voor een rechtszitting werd opgeroepen aan de hand van convocaties.

U wist echter niet of deze strafzaken enkel tegen u gericht waren of ook tegen uw naaste medewerkers (CGVS I, 11).

Nadien gaf u dan weer aan dat u werd opgeroepen voor verhoren in het kader van gerechtelijk onderzoeken, maar dat het nog niet tot een rechtszaak was gekomen (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 6-7).

U verklaarde verder dat uw moeder na uw vertrek uit uw herkomstland nog steeds bezocht werd door de ordediensten die in dit verband op zoek waren naar u (CGVS I, p. 16).

U wist echter hoegenaamd niet of er inmiddels een strafrechtelijke zaak tegen u loopt in uw thuisland en u hebt hier ook geenszins naar geïnformeerd (CGVS I, p. 12, 16).

U wist evenmin of u in dit verband officieel wordt opgespoord in Kirgizië en verklaarde hierover in de media niets over te hebben gevonden (CGVS I, p. 19-20).

Zij er tevens op gewezen dat het opmerkelijk is dat u niet wist of het uitreisverbod dat u werd opgelegd tijdens uw vasthouding van 7 april 2010, dat twee of drie maanden geldig was, nadien nog verlengd werd, aangezien uw belagers u vertelden dat ze dit mogelijk zouden doen indien u in tussentijd nog niet zou worden opgesloten (CGVS I, p. 11, 20).

U verklaarde verder dat er tegen verschillende van uw ex-collega's met betrekking tot de gebeurtenissen van 7 april 2010 strafzaken werden opgestart.

U wist echter niet of één van uw ex-collega's in dit verband werd veroordeeld (CGVS I, p. 19).

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u nog dat een (gerechtelijk) proces 'in ontwikkeling was' in het kader waarvan alle medewerkers van de ordediensten die in het Witte Huis aanwezig waren op 7 april 2010 beschuldigd werden van het beschieten van burgers, en in het kader waarvan u ook meermaals werd opgeroepen.

U was echter geenszins op de hoogte van de stand van zaken van dit proces en wist niet of iemand in dit verband inmiddels veroordeeld werd (CGVS II, p. 4-5).

Daar deze elementen betrekking hebben op de kern van uw verklaarde vrees voor uw autoriteiten omwille van uw aanwezigheid in het Witte Huis op 7 april 2010 als medewerker van de SGO, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en consistente informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd met betrekking tot het verdere verloop van deze problemen, wat in casu niet het geval was.

Zij hoe dan ook opgemerkt dat uit het opzoekingswerk van Cedoca eveneens blijkt dat met betrekking tot de gebeurtenissen van 7 april 2010 in Kirgizië een groot proces van start is gegaan waarin 28 personen tegelijk terechtstaan.

De eerste hoorzittingen van dit proces gingen pas van start op 17 november 2010, met name een maand nadat u uw thuisland had verlaten (CGVS I, p. 21).

Sindsdien werd dit proces af en toe uitgesteld en het zou nog steeds lopende zijn. Onder de 28 beklagden bevinden zich onder meer de voormalige stafchef, eerste vicevoorzitter en acht agenten van de SGO, die in hechtenis zaten en van wie de agenten in oktober 2010 voorwaardelijk werden vrijgelaten.

Uw naam wordt niet opgegeven als één van de 28 beklagden.

Bij opzoekingen naar processen met betrekking tot de gebeurtenissen van politieke aard van april 2010 in Kirgizië, vond Cedoca verder geen informatie over andere processen dan het hoger vermelde proces tegen de 28 beklagden. In antwoord op de vraag van Cedoca of er ook andere rechtszaken gevoerd werden in verband met de (politieke) gebeurtenissen van april 2010 in Bishkek en in het bijzonder ten

opzichte van medewerkers van de SGO, antwoordde de hierboven vermelde Centraal-Azië expert dat er geen andere rechtszaken waren.

Aangaande de twee gerechtelijke convocaties die u in dit verband neerlegt dient te worden opgemerkt dat de documenten die betrekking hebben op de door u aangehaalde problemen enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Gelet op de argumenten die hierboven werden uiteengezet, en op basis waarvan uw verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig worden bevonden, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Bovendien bevat geen van beide convocaties enige stempel van de rechtbank, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Zij in dit verband ook opgemerkt dat geen van beide convocaties een datum bevat waarop zij werden opgesteld.

Daarnaast legde u onaannemelijk vage verklaringen af omtrent deze documenten op uw naam.

U verklaarde dat u één convocatie kan voorleggen, omdat u deze vergat mee te nemen naar de betrokken instantie toen u met deze convocatie werd opgeroepen, en de andere, die het laatst toekwam op uw naam, omdat u zich naar aanleiding van deze oproeping niet hebt aangeboden bij de betrokken dienst.

U wist echter niet door welke instanties u betreffende deze convocaties werd opgeroepen, noch op welk adres u zich diende aan te bieden.

Aangaande de eerste oproeping verklaarde u dat u werd opgeroepen door de rechtbank van het Leninskiy district (Bishkek), al wist u dat niet zeker. Uit de gegevens van deze oproeping blijkt echter dat u zich diende aan te bieden op 6 juli 2010 bij de rechtbank van het Pervomaiskiy district (Bishkek) (CGVS I, p. 17-18).

Deze onwetendheid in verband met de persoonlijk aan u gerichte convocaties, die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag, is niet aannemelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielsrelaas alsook de waarachtigheid van deze documenten.

U verklaarde dat u vijf tot zes keer werd aangehouden door uw autoriteiten.

Enkele aanhoudingen kaderden in het gerechtelijk onderzoek naar de gebeurtenissen van 7 april 2010 (CGVS I, p. 28; CGVS II, p. 9).

Daarnaast verklaarde u ook dat u eind mei of begin juni 2010 werd aangehouden door de politie van het Pervomaiskiy district (Bishkek), toen u er zonder meer valselyk van werd beschuldigd een taxichauffeur te hebben geslagen. Met de hulp van een vriend kon u zich de volgende dag vrijkopen (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 9).

Tevens verklaarde u op 11 juni 2010 aangehouden te zijn geweest door de ordediensten, omdat ze iedereen controleerden op betrokkenheid bij de schermutselingen in Osjen Dzhalalabad. U werd vervolgens drie tot vier dagen vastgehouden, totdat een borgsom betaald werd voor uw vrijlating (CGVS I, p. 10).

Begin augustus 2010 werd u naar aanleiding van een oproeping als getuige in een moordzaak waarin een kennis van u, via wie u voordien bij de SGO terecht gekomen was, beschuldigd werd, enkele dagen aangehouden door de ordediensten (CGVS II, p. 9).

Zij echter opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), behoudens uw vasthouding van twee weken na de omverwerping van het Bakijev-regime in april 2010, geen enkele melding hebt gemaakt van uw aanhoudingen, noch van de talrijke keren dat u werd opgeroepen in het kader van het gerechtelijk onderzoek naar de gebeurtenissen van 7 april 2010.

Hoewel u wel melding maakte op de DVZ van uw vasthouding van twee weken tijdens de revolutie in april 2010, verklaarde u er echter dat uw problemen begonnen op 17 september 2010, toen tijdens een voetbalwedstrijd in Dzhanghi-Pakhta een conflict ontstond tussen u en enkele etnisch Kirgizezen, en vermeldde u er verder niets over uw problemen met de autoriteiten in verband met de gebeurtenissen van 7 april 2010 of de arbitraire aanhouding(en) waar u het slachtoffer van zou zijn geweest (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1, 3.5 en 3.8).

Dit is des te opmerkelijker daar u op de DVZ nog uitdrukkelijk werd gevraagd of u, naast de door u aangehaalde problemen nog problemen hebt gehad met uw autoriteiten, hetgeen u negatief beantwoordde (DVZ, vragenlijst, vraag 3.8).

Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielsrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de autoriteiten in Kirgizië verder ondermijnd.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de autoriteiten in Kirgizië verder aangetast, daar ook uw vrouw op dit punt onaannemelijk vage verklaringen aflegde.

Zo verklaarde uw vrouw dat u enkele keren werd opgeroepen aan de hand van convocaties en aangehouden in verband met uw werk bij de staatsbewaking.

Zij wist echter niet door welke instantie(s) u dan werd opgeroepen, noch waarom u precies werd opgeroepen, hoewel ze verklaarde dat het iets met de revolutie en uw werk te maken had.

Ze wist verder niet of u werd opgeroepen in het kader van een specifieke rechtszaak die toen lopende was. Ze verklaarde dat u waarschijnlijk werd opgeroepen in hoedanigheid van beschuldigde, doch wist ze hoegenaamd niet van wat u dan beschuldigd werd.

Ze wist ten slotte niet of u dan in dit verband strafrechtelijk vervolgd werd, of veroordeeld werd, noch of u officieel gezocht wordt (CGVS vrouw, p. 17-18).

Voorts wist uw vrouw niet hoeveel keer in totaal u werd aangehouden, hoewel ze vermoedde dat u vijf keer werd aangehouden. Ze kon echter slechts vier van uw aanhoudingen situeren in de tijd en herinnerde zich niet of en wanneer u een vijfde keer werd aangehouden (CGVS vrouw, p. 15-17).

Zij ten slotte opgemerkt dat ook uw vrouw op de DVZ geen enkele melding heeft gemaakt van uw aanhoudingen of oproepingen (DVZ vrouw, verklaring, vraag 3.5, 3.8).

Daar ook deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van uw vrouw, die zich samen met u beroept op internationale bescherming en zich hiervoor hoofdzakelijk op uw problemen baseert, worden verwacht dat zij ook hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Met betrekking tot uw beweerde dienst bij de voormalige SGO onder het Bakiyev-regime, dient verder te worden opgemerkt dat in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt er goede redenen zijn om aan te nemen dat u louter omwille hiervan actueel, ingeval van terugkeer naar Kirgizië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er niet langer sprake is van vervolging van ex-aanhangers van ex-president Bakiyev. Vele ex-aanhangers hebben zich aangesloten bij de partij Ata-Zhurt die van oktober 2010 tot december 2011 deel uitmaakte van de regeringscoalitie. Ook zijn ex-aanhangers van Bakiyev benoemd geworden in de administratie en is ook één van hen als gouverneur aangesteld. Er zijn sindsdien ook geen meldingen meer dat ex-aanhangers van Bakiyev nog werden blootgesteld aan intimidatie of buitengerechtelijke vervolging.

Ten slotte kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde reisweg van Kirgizië naar België. Zo verklaarde u dat u per vliegtuig vanuit Almaty (Kazachstan) naar Moskou (Rusland) reisde, waar een persoon een visum voor uw doorreis regelde. Enkele dagen later vertrok u vanuit Moskou met een smokkelaar met een personenwagen via Belarus naar Litouwen, waar u aan de grensovergang persoonlijk werd gecontroleerd en waar u uw Kirgizische reispaspoort aan de smokkelaar diende af te geven en vervolgens overstapte in een andere personenwagen waarmee u naar België werd gevoerd (CGVS, p. 13-16, 21-22).

U verklaarde dat het visum dat voor uw doorreis in Moskou werd geregeld in uw reispaspoort werd geplaatst.

U wist echter niet door welk land dit visum werd uitgereikt, noch wat voor soort visum dit betrof. U kon evenmin de persoon benoemen die dit visum voor uw doorreis in Moskou had geregeld (CGVS, p. 13-16).

Deze uitleg is niet geloofwaardig.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strenge identiteitscontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze.

Het is in dit verband dan ook onwaarschijnlijk dat u niet op de hoogte was van het soort visum dat voor uw reis van Rusland naar België werd geregeld, noch door welk land dit visum werd uitgereikt, laat staan of het al dan niet een echt visum betrof (CGVS I, p. 14).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Kirgizische internationale paspoort, waarvan u verklaarde dit aan uw smokkelaar te hebben afgegeven (CGVS, p. 13-16), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden.

In dezelfde lijn bestaat ook het vermoeden dat uw vrouw haar Kirgizisch reispaspoort bewust achterhoudt, om de hierin vervatte informatie verborgen te houden.

Uw vrouw legde dezelfde reisroute als u af. Ook zij diende haar reispaspoort aan de smokkelaar die haar onderweg begeleidde af te geven.

Tevens verklaarde zij dat zij haar paspoort en twee pasfoto's tijdens haar verblijf in Moskou diende af te geven. Ze wist echter niet waarom zij dit moest doen, hoewel ze meende dat dit in functie van een visumaanvraag kon zijn geweest.

Uw vrouw wist echter hoegenaamd niet of voor haar doorreis van Rusland naar België überhaupt een visum werd geregeld. Zij wist evenmin of zij met valse reisdocumenten had gereisd (CGVS vrouw, p. 8-10).

Zoals hierboven werd uiteengezet, is deze uitleg niet geloofwaardig.

Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder aangetast.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw vrouw in het kader van jullie asielaanvraag voorgelegde documenten (jullie geboorteaktes, jullie Kirgizische identiteitskaarten, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van het binnenlands paspoort van uw moeder, een kopie van de geboorteakte van uw moeder, een kopie van de echtscheidingsakte van uw ouders, een kopie van het binnenlands paspoort van uw grootvader, een kopie van het rehabilitatiebewijs van uw grootvader, uw diploma met puntenbijlage) zijn niet van dien aard dat zij voorgaande conclusie kunnen wijzigen.

Deze documenten bevatten louter informatie over de identiteit van u, uw vrouw, uw moeder, vader en grootvader, de burgerlijke staat van uw ouders, de rehabilitatie van uw grootvader, en uw opleiding, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Daar het asielrelaas van uw vrouw, BAGDASARIAN Svetlana (O.V. 6.993.546), volledig verbonden is met dat van u (CGVS I, p. 6; CGVS vrouw, p. 6-7), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 juli 2013 de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), en de schending van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Verzoekende partij is het eens met verwerende partij wanneer zij stelt dat er geen grootschalig geweld bestaat ten aanzien Lezginen, maar dat erop individueel niveau wel degelijk etnisch geïnspireerde daden van vervolging (lees: afpersingen, vechtpartijen en arbitraire arrestaties - zie stukken 3 en 4) voorkomen.

Verzoekende partij neemt er dan ook akte van dat verwerende partij in haar beslissing erkent dat zij, als Lezgin, wel degelijk een risicoprofiel heeft, hetgeen uiteraard ook zijn gevolgen heeft wanneer zij bijvoorbeeld bescherming zou willen vragen van de Kirgizische politie.

De verwerende partij meent dat verzoekende partij te vaag bleef omtrent de oom van haar belagers. Verzoekende partij heeft meermaals aangegeven tijdens het interview dat zij zich niet heeft ingelaten met politiek. Zij kende haar belagers, doch niet hun familieleden.

Mocht verzoekende partij immers geweten hebben dat één van haar belagers een oom in het Kirgizische parlement had, dan had zij wellicht zelfs geen klacht ingediend. Verzoekende partij kende deze oom immers niet. Het is slechts op het moment dat zij naar de stand van zaken met betrekking tot haar klacht ging informeren dat zij dit vernam.

Het is dan ook niet redelijk van verwerende partij om dit als element aan te halen waarom het relaas van verzoekende partij niet oprecht zou zijn.

De verwerende partij is tevens verwonderd dat verzoekende partij niet weet te vertellen of haar belagers, na het vertrek van haarzelf en haar moeder, haar op haar domicilieadres nog kwamen opzoeken.

De vraag is hoe verzoekende partij dit dient te weten als haar domicilieadres niet langer bewoond is?? Verwerende partij begrijpt ook niet waarom verzoekende partij geen bewijs van de klacht kan voorleggen.

Nochtans heeft zij zeer duidelijk geantwoord dat er in Kirgizië nooit bewijzen worden gegeven van een klachtneerlegging: Cf. CGVS 1, p. 26: (...)

Dit is helemaal niet onaannemelijk. In sommige gevallen registreert de politie zelfs een aanhouding niet! (cf. stuk 4, p. 23-24).

Het is dan ook vreemd dat verwerende partij ervan uitgaat dat er bij een gewone klacht ontvangstbewijzen worden gegeven.

Bovendien is het, conform de culturele opvattingen in de kaukasus, helemaal niet vreemd te noemen dat de vrouw van verzoekende partij de problemen van haar man niet in detail kon beschrijven. Een man mag daar immers een vrouw geen schrik aanjagen; hij is er om de vrouw te beschermen.

Als de echtgenoot plots zelf bedreigd wordt en deze problemen tevens een bedreiging vormen voor zijn vrouw, dan kan hij zijn rol als 'beschermheer' die hem cultureel werd ingelepeld, niet meer waarmaken. Dit is vernederend en bijgevolg verkiest een man in deze situatie zijn vrouw zo weinig mogelijk te vertellen.

Bijgevolg is het dan ook zeer logisch dat de vrouw van verzoekende partij slechts de hoofdzaken kent. Vanuit cultureel opzicht bekeken is dit al zeer verregaand, maar gezien de ernst van de problemen, haar ziekenhuisopname en de noodzakelijke vlucht uit Kirgizië, moest verzoekende partij wel iets aan haar vrouw vertellen.

Bovendien bewijst de terugkeer van de vrouw van verzoekende partij naar haar geboortestad één ding, namelijk dat zij absoluut niet wou vluchten.

Bovendien werd zij maar in tweede instantie bedreigd (het was in eerste instantie immers haar man die gezocht werd), was er reeds een periode van meer dan een jaar verstreken en was zij ook niet tot in detail op de hoogte over de problemen van haar man.

Het is maar wanneer de problemen in Kirgizië -zelfs anderhalf jaar na de feiten- nog steeds niet opgelost waren dat zij uiteindelijk ook naar België is gevlucht. Het bezoek van de belagers van haar man op haar werkplaats en de slagen die zij hierbij kreeg waren hierbij de spreekwoordelijke druppel... Verwerende partij meent tevens dat verzoekende partij haar vrees omdat zij een werknemer was van de toenmalige Staatsveiligheidsdienst (SGO) en zij het Witte Huis verdedigde tijdens de revolutie van 7 april 2010 niet aannemelijk zou hebben gemaakt.

Zo vindt verwerende partij het verwonderlijk dat verzoekende partij zich de naam van de man die haar verplichtte het uitreisverbod te ondertekenen niet herinnerde.

De vraag is vooreerst of verzoekende partij dit wel kon weten?

De kennismaking van verzoekende partij en haar belagers is nu niet bepaald hoffelijk verlopen... Tweedens is het de vraag welke gemiddelde Belg zich de naam van een persoon herinnert die ze éénmaal gezien hebben? Het ging immers niet over één van de bewakers van verzoekende partij (waarvan zij geacht kan worden deze gedurende 2 weken meermaals gezien te hebben), doch wel over de chef van het onderzoek! Cf. CGVS I, p. 11: (...)

Bovendien twijfelt verwerende partij tevens aan de vasthouding van verzoekende partij aangezien zij op het DVZ-interview verklaarde dat zij op 10/04/2010 werd opgepakt door de nieuwe autoriteiten en dat zij geloofde dat zij gedurende twee weken vastgehouden werd in het commissariaat van Binnenlandse zaken, terwijl zij op het CGVS-gehoor stelde zij op 07/04/2010 werd opgepakt en dat zij niet wist op welke plaats dit precies was.

Verwerende stelt dus dat zij geen geloof hecht aan het volledige asielrelaas van verzoekende partij omdat zij bij de DVZ andere feiten zou vermeld hebben dan bij het CGVS.

In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE: (...) Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State: (...)

Wat de data betreft is het duidelijk dat dit een louter materiële vergissing betrof van verzoekende partij. Wat de plaats van vasthouding betreft was verzoekende partij al tijdens het DVZ- interview niet zeker (cf. DVZ-gehoorverslag p. 2: 'ik geloof dat ik vastzat in het commissariaat van binnenlandse zaken...'). Verzoekende partij heeft zichzelf dus geenszins flagrant tegengesproken! Verwerende partij meent ook dat het onmogelijk is dat verzoekende partij na de bestorming van het Witte Huis werd gegijzeld aangezien een anonieme Centraal- Azië-expert aan Cedoca zou hebben beweerd dat hij niet over dergelijke gevallen heeft gehoord.

Verzoekende partij kan alleen maar tot in den treure herhalen dat in de turbulente periode na de revolutie wellicht wel meer zaken gebeurd zijn waarvan niet iedereen op de hoogte kan zijn. Ook Human Rights watch maakt gewag van arbitraire arrestaties en intimidaties tijdens de Kirgizische revolutie, cf. stuk 3: (...)

Er wordt verzoekende partij ook een 'gebrek aan interesse' verweten inzake de vervolgingen/onderzoeken die tegen haar lopen en haar collega's en dat zij niet op de hoogte was van het verdere verloop van het onderzoek tegen haar. Cf. CGVS I, p. 11-12: (...)

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat de 'rechtsstaat' in Kirgizië een onbekend begrip is.

Iemand die een convocatie krijgt weet vaak niet waarvoor en ook de garantie op een eerlijk proces is er onbestaande.

Het is dan ook absoluut niet onaannemelijk dat verzoekende partij de actuele stand van zaken van de onderzoeken/processen niet kent/kan kennen. Verzoekende partij heeft bijgevolg wel degelijk op gedetailleerde wijze haar relaas uit de doeken gedaan.

Verwerende partij stelt echter verwachtingen ten aanzien van verzoekende partij, die in een rechtsstaat misschien realistisch zijn, maar dit niet zijn in een land waar willekeurige arrestaties, schimmige processen waar het recht op verdediging niet gegarandeerd is en omkooppraktijken schering en inslag zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt bijgevolg op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas.

De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing sowieso vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde

aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij doorheen de hele asielprocedure, coherente, volledige en gelijkkluidende verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135).

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken wezenlijke informatie met betrekking tot zijn asielrelaas geheel onvermeld heeft gelaten.

Tijdens zijn verhoren op 14 mei en op 1 juni 2012 op het Commissariaat-generaal maakte verzoeker gewag van problemen enerzijds met een criminele bende en anderzijds met de autoriteiten van zijn land.

Wat betreft zijn problemen met de autoriteiten haalt verzoeker aan dat hij samen met zijn collega's van de voormalige Staatsveiligheidsdienst (SGO), bij de revolutie op 7 april 2010 het Witte Huis in Bishek heeft verdedigd toen dat aangevallen werd door een menigte.

Verzoeker stelt dat hij tijdens de bestorming meegenomen werd door opstandelingen die hem ergens buiten Bishek twee weken lang vasthielden en hem mishandelden. In die periode werden huiszoeken uitgevoerd bij zijn moeder, op zijn domicilieadres en bij hem thuis in Bishek, waarbij zijn dienstdocumenten zouden zijn meegenomen.

Bij zijn vrijlating moest verzoeker een uitreisverbod ondertekenen. Nadien werd hij met betrekking tot de gebeurtenissen van 7 april 2010 nog meermaals opgeroepen door de autoriteiten en ondervraagd over het gebruik en het verlies van zijn wapen op die dag en dit in het kader van een gerechtelijk onderzoek. Tot op heden lopen er volgens hem naar aanleiding van de gebeurtenissen op 7 april 2010, nog verschillende rechtszaken tegen hem en zijn voormalige collega's van SGO.

Verzoeker verklaart dat hij eind mei of begin juni 2010 gearresteerd werd door de politie van het Pervomaiskiy district (Bishek) die hem er valselijk van beschuldigde een taxichauffeur te hebben toegetakeld. Met de hulp van een vriend zou hij zich de volgende dag hebben kunnen vrijkopen.

Hij stelt dat hij op 11 juni 2010 aangehouden werd door de ordediensten, die iedereen controleerden op hun mogelijke betrokkenheid bij de schermutselingen in Osj en Dzhalaalabad en dat hij toen een drie- à viertal dagen heeft vastgezeten totdat hij na de betaling van een borgsom werd vrijgelaten.

Verzoeker verklaart dat hij begin augustus 2010 opnieuw voor enkele dagen aangehouden werd, ditmaal in het kader van een moordzaak waarin hij als getuige werd opgeroepen en waarin een kennis van hem, via wie hij voordien bij de SGO terecht was gekomen, werd beschuldigd.

Verzoeker verklaart dat zijn problemen met een criminele benden begonnen op 17 september 2010.

Toen hij samen met enkele vrienden uit het dorp Manas, deelgenomen heeft aan een vriendschappelijk voetbaltornooi in het dorp Dzhanghi Pakhta (provincie Chuy) en waarbij ze aan de stok kregen met enkele Kirgizische deelnemers die zich op hen wilden wreken voor een van hun jongere broers die ooit in Manas slaag had gekregen.

Verzoeker verklaart dat hij samen met een familielid van hem en een jongen van Russische etnische origine, gedwongen werd in een wagen te stappen die hen buiten het dorp bracht waar ze werden geslagen, uitgelachen en uiteindelijk achtergelaten.

Verzoeker stelt dat hij samen met zijn familielid en de Russische jongen, een klacht indiende tegen hun belagers.

Toen ze de dag nadien bij de politie gingen informeren welk gevolg er aan de klacht werd gegeven, kregen ze te horen dat ze niet geholpen konden worden omdat de oom van een van hun belagers een districtvertegenwoordiger is in het Kirgizische parlement.

Verzoeker stelt dat hij op 21 of 22 september 2010 in de woning van zijn moeder te Manas bezoek kreeg van de belagers die hem ernstig toetakelden, en met een wapen bedreigden dat indien hij nog eens een klacht zou durven indienen, hij niet meer teruggevonden zou worden.

Verzoeker voert aan dat hij hierop uit vrees voor verdere vervolging, nog diezelfde dag samen met zijn moeder naar zijn grootvader in het dorp Vostotchnoye en op 15 oktober 2010 het vliegtuig nam vanuit Kirgizië naar Moskou van waaruit hij verder naar België reisde.

Hij stelt dat zijn vrouw omdat ze over onvoldoende financiële middelen beschikten om samen te vluchten, achterbleef maar midden november 2010 af te rekenen kreeg met bedreigingen van onbekenden die naar hem kwamen informeren.

Zijn vrouw verhuisde hierop naar Kazachstan, doch keerde in december 2011 terug naar Kirgizië omdat de problemen bekoeld leken.

Nadat zij in maart 2012 opnieuw problemen kreeg met onbekenden die naar verzoeker kwamen informeren en haar hardhandig aanpakten, besloot ook zij op 25 maart 2012 haar land van herkomst te verlaten en naar Europa te vluchten (zie zijn verhoorverslag van 14 mei 2012, p. 5- 29; zijn verhoorverslag van 1 juni 2012, p. 1-9; zie haar verhoorverslag van 1 juni 2012, p. 4-19).

Het blijkt dat verzoeker tijdens zijn verhoor op 19 januari 2011 op de Dienst Vreemdelingenzaken waar er hem op gewezen werd dat van hem verwacht werd dat hij kort, doch nauwkeurig weergaf waarom hij bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst problemen vreest, nagenoeg met geen woord repte over zijn verschillende problemen met en meerdere aanhoudingen door de autoriteiten.

Verzoeker verklaarde toen op de vraag wat hij vreest bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst en welke de belangrijkste feiten zijn die op die vrees of dat risico wijzen, (zie "vragenlijst", p. 2) dat *"de problemen begonnen op 17/09/2010"* toen hij samen met enkele vrienden in het dorp Dzhanghi Pakhta voetbal speelde. Hij haalde aan dat hij toen samen met een familielid en een Rus uit zijn team, werd meegenomen en buiten het dorp een pak slaag kregen, dat ze bij de politie klacht indienden maar deze hen weigerde te helpen en dat hij enkele dagen later thuis bezoek kreeg van vier onbekenden die hem hardhandig aanpakten en hem bedreigden dat hij zijn mond moest houden.

Over zijn problemen met de autoriteiten vóór september 2010 zei verzoeker echter nagenoeg niets. Hij maakte weliswaar kort gewag van het feit dat hij *"op 10/04/2010"* door de autoriteiten werd opgepakt en gedurende twee weken werd vastgehouden -daar waar hij dit incident nadien tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal steeds op 7 april 2010 situeerde- doch repte voor het overige met geen woord over de gerechtelijke onderzoeken en de strafzaken die hier nadien op gevolgd zouden zijn zouden en in het kader waarvan hij meermaals zou zijn opgeroepen.

Meer nog, toen hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij ooit door een rechtbank veroordeeld werd of er tegen hem een proces voor een rechtbank is gestart, antwoordde hij ontkennend, daar waar hij nadien op het Commissariaat-generaal meermaals sprak over verschillende strafzaken die tegen hem alsook enkele andere collega's van SGO waren aangespannen.

Van de verschillende problemen met en aanhoudingen door de autoriteiten, in de periode eind mei-begin juni 2010, op 11 juni 2010 en begin augustus 2010, maakte verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel geen enkele melding. Integendeel zelfs, toen hem op het einde van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet werd gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen, nog problemen heeft gehad met de autoriteiten, antwoordde hij ontkennend (zie "vragenlijst", p. 2).

De vaststelling dat verzoeker bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, afgezien van zijn korte melding omtrent een vasthouding van twee weken na de omverwerping van het Bakiyev-regime in april 2010, niet de minste melding maakte van zijn verschillende problemen met en arbitraire aanhoudingen door de autoriteiten, noch van de keren dat hij opgeroepen zou zijn geweest in het kader van het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de gebeurtenissen van 7 april 2010, zet de geloofwaardigheid van zijn relaas op de helling.

Van een asielzoeker wordt immers, zo weze herhaald, verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die aan de basis liggen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Er wordt van hem verwacht dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk doet en dit reeds van bij het eerste verhoor, daar op de kandidaat-vluchteling de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen tijdens de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135).

Van een persoon die beweert vervolgd te worden en zich daarom genoodzaakt ziet om zijn land van herkomst te ontvluchten, mag in redelijkheid worden verwacht dat hij kennis draagt over de feiten die hij inroept en dat hij geregeld pogingen onderneemt om zicht te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker hieromtrent in gebreke blijft.

Zo blijkt hij totaal onwetend of het familielid en de jongen van Russische etnische origine die samen met hem tijdens het voetbaltornooi op 17 september 2010 werden belaagd en die samen met hem diezelfde

dag nog naar aanleiding van die feiten een klacht bij de politie zouden hebben ingediend, in dit verband nadien nog problemen zouden hebben gekend.

Uit zijn verklaringen blijkt zelfs dat hij zich hierover nooit heeft geïnformeerd (zie het verhoorverslag van 14 mei 2012, p. 27), dit terwijl die problemen met de gewelddadige bende de directe aanleiding zijn van zijn vlucht uit zijn land van herkomst en dus de kern van zijn relaas uitmaken.

Verzoeker stelt te denken dat beiden net als hij, Kirgizië zijn ontvlucht, doch er niet zeker van te zijn. Voorts blijkt verzoeker de naam niet te kennen van de oom van een van de belagers die als districtsvertegenwoordiger zou zetelen in het Kirgizische parlement en onder wiens druk de politie van Manas, geweigerd zou hebben op te treden en de bende zelfs verwittigd zou hebben dat er een klacht was ingediend. Ook de partij tot dewelke die invloedrijke persoon zou behoren, is verzoeker onbekend (zie verhoorverslag 14 mei 2012, p. 5, 6; zie verhoorverslag van 1 juni 2012, p. 3).

De uitleg van verzoeker dat hij zich niet inlaat met politiek, wordt niet aangenomen om zijn in gebreke blijven goed te maken omtrent dergelijke wezenlijke elementen in zijn relaas.

Ook blijkt verzoeker onwetend met betrekking tot de strafzaken naar aanleiding van de gebeurtenissen van 7 april 2010; hij vertoont dienaangaande ook een gebrekkige interesse en zijn verklaringen zijn vaag en vaak onsamenhangend.

Verzoeker stelt dat er na de bestorming van het Witte Huis in Bishkek in april 2011, strafzaken werden opgestart tegen de verdedigers om reden van de beschietingen op de betogers en het verlies van wapens van de veiligheidsdiensten, en dat hij in dat kader verschillende malen werd opgeroepen en enkele keren werd vastgehouden door de autoriteiten.

Verzoeker weet echter niet, zo blijkt uit zijn verklaringen, of er al dan niet een gerechtelijk onderzoek tegen hem loopt (zie verhoorverslag van 14 mei 2012, p. 10).

Hij herinnert zich niet hoe de chef heet bij wie hij het uitreisverbod diende te tekenen, noch kan hij zeggen van wat/welke dienst deze de baas is (*Ibid.*, p. 11); evenmin weet hij hoe lang precies het uitreisverbod gold en of het al dan niet werd verlengd (*Ibid.*, p. 11 en 20).

Op de vraag of er een strafzaak specifiek tegen hem liep of het strafzaken waren waarbij ze hem en zijn collega's allemaal ondervroegen in het kader van een groter onderzoek, moest verzoeker, die beweert naar aanleiding hiervan een rechtszitting te hebben bijgewoond, het antwoord schuldig blijven (*Ibid.*). Toen verzoeker nadien werd gevraagd of er thans een rechtszaak tegen hem en zijn collega's loopt, luidde zijn antwoord: *"Ik weet het niet. Ben hier al anderhalf jaar en daarom"* (*Ibid.*, p. 12).

Verzoekers onwetendheid omtrent een dergelijke wezenlijke element in zijn relaas keert zich tegen zijn geloofwaardigheid te meer daar, zo blijkt uit zijn verklaringen, hij zelfs hierover niet heeft geïnformeerd (*Ibid.*, p. 12).

Zijn verweer dat hij weet via wie hij zich hierover zou kunnen informeren, wordt niet aanvaard te meer gezien blijkt dat een oom van hem, met name een broer van zijn moeder, met wie hij blijkens zijn verklaringen sinds zijn aankomst in België nog contact heeft, advocaat is en deze hem eerder al zou hebben geholpen naar aanleiding van zijn twee weken lange vasthouding na de gebeurtenissen van 7 april 2010 (zie verhoorverslag van 14 mei 2012, p. 4, 10).

Volgens verzoeker waren bepaalde dossiers nog steeds niet aangekomen op de rechtbank. Meer concrete informatie over de mogelijke inhoud ervan en de ontwikkelingen erin kon hij echter niet geven (*Ibid.*, p. 16).

Wel zou er volgens hem een rechtszaak gestart zijn waarin alle personen die op 7 april 2010 aanwezig waren in het Witte Huis in Bishkek, beschuldigd werden van op betogers te hebben geschoten, doch hoe het nu met dat proces staat, kon hij ook niet zeggen (zie verhoorverslag van 1 juni 2012, p. 5). Uit zijn verklaringen blijkt dat als hij zich hierover al zou hebben geïnformeerd, dit enkel bij zijn moeder was (*Ibid.*).

Verzoeker weet, zo blijkt uit zijn verklaringen, tot op heden niet of hij na zijn vertrek uit zijn land van herkomst, nog opgeroepen werd in het kader van een gerechtelijk proces (zie het verhoorverslag van 1 juni 2012, p. 8).

Verzoeker bleek tijdens zijn verhoor op 14 mei 2012 op het Commissariaat-generaal ook niet goed op de hoogte te zijn van de juiste inhoud van de door hem neergelegde convocaties. Immers op de vraag waar hij zich volgens de oudste van de twee convocaties diende aan te bieden, -wat hij volgens zijn verklaringen ook effectief zou hebben gedaan- antwoordde verzoeker dat hij denkt dat dit de rechtbank van het Leninskiy district was (zie verhoorverslag, p. 17, 18), terwijl het volgens bedoelde oproepingsbrief om een oproeping van de rechtbank van het Pervomaiskiy district gaat.

Van een persoon die, zoals verzoeker, verklaart zijn land te zijn ontvlucht omwille van een of meerdere rechtszaken, kan redelijkerwijze interesse in deze zaken worden verwacht, wat impliceert dat hij op de

hoogte is van de inhoud van de door hem in dit verband aangebrachte documenten, wat in casu niet het geval bleek.

De uitleg in het verzoekschrift dat dit moet worden toegeschreven aan het feit dat de "rechtstaat" in Kirgizië een onbekend begrip is, wordt niet aanvaard.

Daarenboven werd ook in hoofde van de echtgenote van verzoeker een gebrek aan interesse in de ingeroepen vervolgingsproblemen vastgesteld.

Zij verklaart dat ten tijde van haar verblijf in Kirgizië ook haar ouders en hun burens bezocht werden door onbekenden in verband met de problemen van haar man, doch zij weet totaal niet of haar ouders, met wie zij nochtans contact is blijven houden na haar vlucht, nog steeds bezocht werden door die belagers (zie haar verhoorverslag van 1 juni 2012, p. 5). Ook dit gebrek aan interesse doet de geloofwaardigheid van het relaas geen deugd.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat CEDOCA diverse rapporten over de gebeurtenissen van begin april 2010 in Kirgizië heeft geconsulteerd, doch dat nergens informatie werd teruggevonden die aangeeft dat de inname van het Witte Huis in Bishkek op 7 april 2010 gepaard ging met een gijzeling. Een Centraal-Azië expert die heeft meegewerkt aan een publicatie met betrekking tot de gebeurtenissen van april 2010 en die met een tiental medewerkers van de SGO heeft gesproken die deelnamen aan de verdediging van het Witte Huis, verklaart niets te hebben gehoord over en geen weet te hebben van het feit dat er bij de bestorming van het Witte Huis in Bishkek medewerkers van SGO gegijzeld en weggebracht werden en gedurende enkele weken zouden zijn vastgehouden.

Uit het opzoekingswerk van CEDOCA blijkt eveneens dat naar aanleiding van de gebeurtenissen van 7 april 2010 een groot proces in een sportcomplex van Bishkek van start is gegaan waarin 28 personen tegelijk terechtstaan.

Op 17 november 2010 -oftewel een maand na verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst-, gingen de eerste hoorzittingen van start.

Het proces werd sindsdien af en toe uitgesteld en zou blijkens de geraadpleegde bronnen nog steeds lopende zijn. Onder de 28 beklaagden bevinden zich onder meer de voormalige stafchef, eerste vicevoorzitter en acht agenten van de SGO, die in hechtenis zaten en van wie de agenten in oktober 2010 voorwaardelijk werden vrijgelaten.

Verzoekers naam wordt echter niet opgegeven als een van de 28 beklaagden.

CEDOCA vond bij haar opzoekingen naar processen met betrekking tot de gebeurtenissen van politieke aard van april 2010 in Kirgizië, verder geen informatie over andere processen dan voormeld proces tegen de 28 beklaagden.

Volgens de Centraal-Azië expert bij wie in dit verband navraag werd gedaan, werden er in verband met de politieke gebeurtenissen van april 2010 in Bishkek, en in het bijzonder ten opzichte van medewerkers van SGO, geen andere rechtszaken gevoerd.

Deze informatie, welke door verzoeker die zelf geen specifieke informatie met betrekking tot de gebeurtenissen in april 2010 bijbrengt, niet wordt ontkracht, noch weerlegd en waarvan hij niet aantoonbaar dat deze op incorrecte gegevens berust, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde deelname aan de gebeurtenissen op 7 april 2010.

In zoverre er al geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling bij SGO, die hij niet met enig stuk weet te staven, blijkt uit voormelde informatie dat er ook niet langer sprake is van vervolging van ex-aanhangers van ex-president Bakiyev. Vele ex-aanhangers zijn inmiddels lid van de partij Ata-Zhurt die van oktober 2010 tot december 2011 deel uitmaakte van de regeringscoalitie. Er werden ook ex-aanhangers benoemd in de administratie en één werd zelfs als gouverneur aangesteld.

Uit niets blijkt dat ex-aanhangers van Bakiyev nog zouden worden blootgesteld aan intimidatie of buitengerechtigde vervolging. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Wat de neergelegde convocaties betreft, wijst de Raad erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Bovendien bevat geen van beide convocaties, welke overigens geen datum bevatten waarop ze werden opgesteld, enige stempel van de rechtbank, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Gelet op deze vaststellingen hecht de Raad geen bewijswaarde aan de door verzoekende partij neergelede oproepingsbrieven.

De overige door verzoeker en zijn echtgenote neergelegde documenten bevatten louter informatie over hun identiteit en die van verzoekers ouders en grootvader, de burgerlijke staat van verzoekers ouders, de rehabilitatie van verzoekers grootvader, en verzoekers opleiding, gegevens welke niet betwist worden. Ze leveren echter geen informatie met betrekking tot de aangehaalde problemen.

Wat de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie van Human Rights Watch betreft, een artikel van 7 juni 2013 getiteld "Kyrgyzstan: 3 Years After Violence, a Mockery of Justice" en een rapport van juni 2011 met als titel "Kyrgyzstan, distorted Justice, Kyrgystan's Flawed Investigations and Trials of the June 2010 Violence", wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE